

El Premi Paco Merino de pintura, per a Pere Vilardebó

Granollers. El pintor de Parets del Vallès, Pere Vilardebó, ha estat el guanyador del Premi de pintura Paco Merino 2008, dotat amb 3.000 Euros i que és organitzat pel Grup Pro Art. La selecció de les 13 obres finalistes es pot contemplar a l'Espai Gralla.

L'Espai Gralla de Granollers acull, des del pasat dia 12 de novembre, una mostra de les obres que s'han presentat enguany al Premi de pintura Paco Merino i que és organitzat des de fa dos anys pel grup Pro Art Paco Merino. Es tracta d'un projecte en el qual col·laboren també l'Ateneu de Granollers, La Gralla, el Museu i l'Ajuntament amb l'objectiu de "fer conèixer l'obra d'aquest pintor". Amb aquest propòsit, s'està fent una tasca d'investigació per part del Museu per tal de catalogar totes les obres que aquest pintor va fer en vida, una obra dispersa que està en possessió de molts particulars, especialment.

Un any més hi havia expectació per conèixer qui seria el guanyador d'un premi que té una dotació de 3.000 Euros i que en aquesta ocasió ha comptat amb la participació de més de 70 obres de pintura. La selecció de les 13 obres finalistes, segons els membres del jurat, no va resultar fàcil. Totes aquestes obres es poden veure a l'Espai Gralla de Granollers. Entre elles hi ha la guanyadora, una obra que combina la pintura i el collage i que ha estat realitzada per **Pere Vilardebó** (1980), pintor de Parets del Vallès, que es dedica al disseny...

Pere Vilardebó i Àlex Santafé.

A la majoria dels assistents els va agradar l'elecció d'una obra que destaca pels seus colors i la utilització en una bona harmonia de la pintura i el collage. Segons va dir l'artista, aquesta obra formaria part (tot i que independentment) d'una sèrie de personatges que interactuen entre ells.

El jurat va fer també una menció especial de l'obra del pintor de Granollers, **Àlex Santafé**, que va explicar que en el seu cas segueix creient en la força de la pintura que "no mor...". Entre les obres

seleccionades (amb un alt nivell en relació a d'altres anys), destaquen les de **Miriam Baena, Jesús Movellán, Jordi Sanjuan, Ferran Vidal, Joan Martínez Bruguera, Daniel Pardala, Guillermo Adolfo...**

En el decurs de l'acte la directora del Museu, **Carme Clusellas**, anuncià que hi ha intenció de presentar a l'espai El Balcó del Museu, algunes de les obres d'en Paco Merino, seguint amb la proposta que van iniciar fa unes setmanes. **RdV**

EL PIANO CLÀSSIC I ROMÀNTIC A CATALUNYA AMB JOSEP-MARIA ROGER A LA SALA PETITA DEL TEATRE AUDITORI.

La Sala Petita del Teatre Auditori, acollirà aquest divendres a les 7 i a les 8, un nou concert del cicle "L'un? L'altre? O tots dos!", a càrrec de **Josep-Maria Roger**, pianoforte. La sessió de les 7 ofereix un concert amb comentaris per a tota la família i el de les 8, amb comentaris per a adults. En aquest recital amb obres de creadors catalans com Sor, Gallés i Rodríguez, entre d'altres, s'escoltaran interpretacions al piano i, també, al fortepiano d'una època en la qual els concertistes eren sovint compositors.

Les obres que tocaven -pròpies gairebé sempre podien ser precedides d'introduccions (preludis), variades en les repeticions, o acabades amb una cadència improvisada al moment.

En aquest cas el músic, **Josep-Maria Roger**,

és un dels pioners a Espanya en la interpretació al fortepiano. El seu disc per a la companyia Cantus (C9618) amb el primer enregistrament de la integral de l'obra pianística de Ferran Sor, va ser una revelació en l'àmbit internacional i féu palesa la seva "musicalitat...". Durant els darrers anys no ha deixat de banda els instruments moderns ni els diversos gèneres musicals. Desenvolupà una etapa professional (1975-82) com a arranjador i director musical de destacats artistes de la música pop-rock com **Miguel Ríos**, àmbit en el qual realitzà diversos enregistraments discogràfics.

Roger va estudiar a l'Escola Municipal de Música de Granollers amb el pianista **Aureli Font** i el compositor **Josep M. Ruera** i va ser deixeble del pianista **Albert Attenelle**. Actualment és professor de piano a Conservatori Josep M. Ruera de Granollers i d'improvisació clàssica al Conservatori Superior del Liceu. **RdV**

COLUMNA D'ART

Manel Batlle: Llenguatge poètic del ferro

El pintor Vila Grau m'explicava en una entrevista amb motiu d'una exposició seva a la Galeria A/B de Granollers les sensacions i vibracions que flueixen de les fustes usades, marcs de finestres, mànecs d'eines del camp, produint un ambient de benestar i goig al convertir-les en una obra d'art. Una mena d'alliberament de la matèria que recuperava el seu ésser més natural.

Imagino a **Manel Batlle** en el seu taller manipulant ferralla, escoltant la seva veu interior d'artista i seguint les seves indicacions de convertir allò rebutjat en una obra del desig. L'escultor granollerí, veí de Canovelles, és un enamorat de la música callada de les deixalles que tenen capacitat de diàleg amb un poder creatiu d'esdevenir misatgeres de bellesa interior. En el treball de Manel Batlle el ferro de rebuig esdevé bellesa, seguint la veritat d'aquell aforisme filosòfic que la matèria no desapareix, només es transforma. Les escultures de l'artista vallesà són un diàleg amb les formes dels ferros rebutjats i la natura per incorporar-se una altra vegada en el ser del planeta amb la intencionalitat de convertir-se en descobridors de la bellesa, la bellesa dels instruments, tornats ferralla, i la bellesa de l'esperit de la matèria que és a la vegada capaç de conversar amb l'esperit de la vida. Que unes peces de ferro que durant unes anys han estat al servei de la indústria i de la quotidianitat de les persones una vegada acabat el seu període industrial, recuperin la capacitat poètica, palesa la transcendència de la vida de l'artista en la globalitat del cosmos.

L'exposició que Manel Batlle presenta a la Fundació Josep Niebla de Casavells (Girona) és una demostració de la bondat de la matèria i que qualsevulla que sigui el seu estat si sabem escoltar la seva veu ens meravellarem de l'existència creativa en totes les formes inorgàniques i orgàniques del ser. Les escultures de ferro de l'escultor resident a Canovelles són un record viu d'emocions viscudes a l'escoltar els sorolls d'una màquina que a través dels seus engranatges produïa uns records de sons i paraules convertides en peces de tractors, cotxes, arades i altres estris al servei de les persones. Amagades en l'interior matèric hi descobrim en les escultures del Manel aquelles sensacions vitals que tal vegada havíem sentit i en la vida íntima es convertien en un poema matèric amb aspiracions espirituals. Una escultura, ben fixada a la terra, és sempre un desig d'igualar les estrelles, bevent la seva llum en la meditació de la nit.

JOAN SALA VILA